

Rugăciuni neîmplinite

Tema pe care vrem s-o studiem, este problema rugăciunilor neîmplinite, sau neascultate.

Sper ca după ce am studiat această temă, să putem spune: am fi putut numi această temă și: „Minunea rugăciunilor neîmplinite!”

Mai întâi vrem să spunem câteva lucruri despre rugăciune, căci rugăciunea este deosebit de importantă în viața unui om.

Pentru corpul nostru sunt două lucruri deosebit de necesare: hrana, pentru stomacul nostru, și oxigenul, sau aerul, pentru plămâni noștri. Dacă lipsește unul din aceste lucruri, vom muri. Pentru viața noastră lăuntrică avem de asemenea nevoie de aceste două lucruri, căci noi hrănim viața noastră spirituală prin Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu. Respirația pentru viața spirituală a omului este rugăciunea. Prin rugăciune avem un schimb de gânduri cu Dumnezeu. Dumnezeu ascultă cu plăcere, când cineva se roagă.

Și încă ceva. Când am fost în spital, am primit diferite îmbărbătări de la prieteni și cunoscuți. Unii mi-au scris: „*Ne rugăm pentru tine!*” Este frumos, și aduce mângâiere, când ne rugăm unii pentru alții. Aceasta este un ajutor mare. Odată însă a venit un frate în vizită la mine și mi-a zis: „*Există ceva mult mai important decât să ne rugăm pentru tine!*” L-am întrebat: „*Ce?*” El mi-a zis: „*Că Domnul Isus se roagă pentru tine!*” (vezi Romani 8, 34).

Ne gândim noi la aceasta? Dacă suntem copii ai lui Dumnezeu, atunci putem ști că Domnul Isus se roagă pentru ai Săi. El este Fiul lui Dumnezeu, care a murit la cruce, a înviat, iar acum este proslăvit în cer. El trăiește, ca să se roage și să mijlocească pentru noi. Să nu uităm aceasta, când vom studia tema noastră! Aceasta este cel mai important, că El, Mântuitorul iubit, se gândește la noi, ne ține cu tărie și trăiește pentru noi.

Pe scurt ceva despre o rugăciune care totdeauna este ascultată. O rugăciune, pe care Dumnezeu niciodată nu a lăsat-o neîmplinită: când un păcătos roagă pe Dumnezeu pentru Har! El nu părăsește pe niciunul care se roagă. Domnul Isus nu a respins niciodată pe cineva care a venit la El.

Pe noi ne interesează în mod deosebit rugăciunea unui creștin, a unui credincios. Dacă printre cititorii noștri se află vreunul care nu are siguranța iertării păcatelor, care nu știe dacă a fost primit, și nu știe dacă este mântuit, atunci vreau să-l îmbărbătez. Dacă spui: „**Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!**” (Luca 18, 13), atunci El va avea milă de tine chiar în clipa aceea. Sau, ca să spunem altfel, dacă cineva se smerește înaintea lui Dumnezeu și spune cu sinceritate: „Dumnezeule, sunt pierdut, sunt foarte vinovat!”, atunci, în clipa aceea, toate păcatele lui sunt iertate. Aceasta ne-o spune Cuvântul lui Dumnezeu: „**Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire**” (1 Ioan 1, 9).

El, Cel curat, Cel fără păcat, care niciodată nu a spus și nu a făcut ceva greșit, a atârnat pe cruce. Nu pentru Sine Însuși, ci pentru tine, și pentru mine. Acolo Dumnezeu Și-a revărsat mânia asupra Lui pentru toate păcatele celor ce vor crede în El. El a suferit acolo pentru păcatele acestora. În cele trei ore de întuneric, când a atârnat pe cruce, El a plătit datoria acestora. Când un păcătos se roagă lui Dumnezeu pentru Har și pentru iertare, și dacă Dumnezeu nu i le-ar oferi, atunci Dumnezeu nu ar fi corect. Căci Domnul Isus a plătit pentru păcătosul acela. Va putea Dumnezeu

să spună: „*Da, dar mai trebuie plătit o dată?*” Dumnezeu nu face aceasta. El pedepsește numai o singură dată.

Știți voi toți aceasta? Mai există cineva care se îndoiește de acest fapt? Dacă ți-ai mărturisit vina și crezi (adică te încrezi) în lucrarea înfăptuită pe cruce, atunci nu trebuie să te mai rogi, ci trebuie numai să mulțumești. Mulțumește! Atunci vei mulțumi veșnic, vei cânta veșnic bunătatea lui Dumnezeu.

În Filipeni 4, 6 se spune: **„Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri.”** Deci, dacă suntem copii ai lui Dumnezeu și știm că păcatele noastre au fost iertate, atunci totdeauna putem să aducem la cunoștința lui Dumnezeu toate grijile și nevoile noastre, în fiecare zi!

Căci acolo se spune: **„Nu vă îngrijorați de nimic”**. Deseori ne îngrijorăm: *„Ce va fi astăzi, și ce va fi săptămâna viitoare? Nu cunosc nici-o posibilitate de ieșire!”* Dar El spune: **„Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri** (aceasta înseamnă rugăciune făcută cu mai multă putere, implorare), **cu mulțumiri.”** Aceasta înseamnă că putem mulțumi mai dinainte! Urmează după aceea răspunsul: *„Adu la cunoștința lui Dumnezeu și toate rugăciunile tale vor fi împlinite”*? Nu, după aceea se spune: **„Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus”** (versetul 7).

Aceasta este frumusețea în rugăciune. Când spui lui Dumnezeu totul, poți după aceea să fi liniștit, I-ai încredințat Lui totul și poți aștepta până El va lucra.

Fără îndoială vor fi credincioși care vor spune: *„Cât de nemărginit de bun este Dumnezeu! De nenumărate ori ne-a împlinit rugăciunile.”* Noi cântăm într-o cântare:

Nu ne-a dat El ajutorul
Când nevoi ne apăsau?
Dumnezeu e bun!
Marea Lui credincioșie
Ni s-a arătat
Când, lipsiți de bucurie,
Drumul ne părea-nfundat.

Este minunat să știi că Dumnezeu împlinește rugăciunile. Și este minunat, că Dumnezeu dă naștere la rugăciuni în noi! Când ne rugăm, Dumnezeu știe deja cu mult timp înainte. Să nu gândești că spui ceva nou lui Dumnezeu, atunci când te rogi. Dumnezeu lucrează în noi, prin Duhul Sfânt, ce să ne rugăm. Dar de ce trebuie să ne rugăm, dacă El știe deja? Deoarece aceasta este deosebit de important pentru noi. Rugăciunea este respirația sufletului – legătura în liniște cu Dumnezeu. Este o apropiere de Dumnezeu, practicăm părtășia cu El. Este un vers al unui poet cunoscut:

Am văzut un om,
un om de fier,
însuflețit de un duh nobil,
venea tocmai din camera lui de rugăciune,
unde a îngenunchiat înaintea lui Dumnezeu!

El a îngenunchiat înaintea lui Dumnezeu, și prin aceasta avea putere. Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său, iar noi Îi răspundem prin rugăciune. Atunci avem părtășie cu Dumnezeul mare, atotputernic și veșnic, avem legătură intimă cu El.

Mulți vor trebui să spună, ca și mine: *„Mă rog prea puțin”*.

Da, dar rugăciunea! Prin ea sunt binecuvântate lucrurile pe care le facem!

Rugăciunea este izvorul binecuvântării adevărate!

A fost o soră, o creștină. Era căsătorită și avea patru copii. Dar ea era slabă, nu avea un corp tare.

La etajul casei avea o cameră în care zăcea în pat mama soacră a ei. Ea era bătrână și bolnavă. Nu mai putea face nimic.

Dar, de ce era femeia bătrână acolo, când femeia tânără avea de îngrijit patru copii și pe soțul ei? Uneori era foarte obosită.

Odată a mers pe scări spre cameră, și a auzit o voce: „Doamne, Tu poți ajuta pe nora mea! Ea este foarte slabă, și are foarte mult de lucru, Te rog, dă-i multă putere!”

Atunci a știut tânăra mamă de ce mai trăia bunica. *Trăia, ca să se roage!*

Probabil că nu putem face mult, dar noi toți ne putem ruga.

Sunt credincioși care merg pe câmpul de misiune. Noi nu putem toți merge, dar noi toți ne putem ruga pentru misionari. Atunci Dumnezeu le va da putere. Atunci Dumnezeu va binecuvânta lucrarea lor, și prin ajutorul rugăciunilor noastre vor veni oameni la mântuire. Așa de puternică și de măreață este rugăciunea.

1 - Moise

»În vremea aceea m-am rugat Domnului și am zis: „Stăpâne Doamne! Tu ai început să arăți robului Tău mărirea Ta și mâna Ta cea puternică; căci care este dumnezeul acela, în cer și pe pământ, care să poată face lucrări ca ale Tale și să aibă o putere ca a Ta? Lasă-mă, te rog, să trec, și să văd țara aceea bună de dincolo de Iordan, munții aceia frumoși și Libanul!”

Dar Domnul S-a mâniat pe mine, din pricina voastră, și nu m-a ascultat. Domnul mi-a zis: „Destul! Nu-Mi mai vorbi de lucrul acesta. Suie-te pe vârful muntelui Pisga, uită-te spre apus, spre miază-noapte, spre miază-zi și spre răsărit, și privește-o doar cu ochii; căci nu vei trece Iordanul acesta.»

Aceste versete, cu privire la o rugăciune care nu a fost împlinită, le găsim în Deuteronom capitolul 3, versetele 23-27. Mai târziu voi adăuga și alte locuri din Scriptură care vorbesc despre rugăciuni neascultate. Dar aici găsim, după câte știu eu, pentru prima dată în Biblie o rugăciune neîmplinită.

Un om mare al lui Dumnezeu, un slujitor al lui Dumnezeu, Moise, care toată viața lui a fost credincios lui Dumnezeu, era un om mânios, dar Dumnezeu a făcut din el un om blând, cel mai blând om care a trăit pe pământ.

Dumnezeu a dăruit odată apă din stâncă, după ce Moise a lovit stâncă (Exodul 17, 1-7). Dumnezeu a făcut ca din stâncă să țâșnească apă, așa că tot poporul Israel a putut să bea. Acest izvor i-a însoțit, s-a transformat într-un râu de apă care curgea prin pustie în timpul celor patruzeci de ani de pribegie.

Stâncă, din care a ieșit apa, este un tablou al lui Hristos. Aceasta ne-o spune Noul Testament. Era apă obișnuită. Dar în 1 Corinteni 10, 4 se spune: **»Stâncă era Hristos«**. Aceasta înseamnă că Domnul Isus este stâncă și că El a fost lovit. Și pentru că Domnul Isus a fost lovit de Dumnezeu la cruce cu moartea, din El a curs apă vie, ca să stâmpere setea milioanele de oameni!

Moise a lovit stâncă, și din ea a curs apă. Acum erau aproape să intre în țara făgăduită. Dar la sfârșitul călătoriei prin pustie (Numeri 20) citim că Dumnezeu a făcut ca apa să înceteze .

Poporul a început să murmure. Dar Dumnezeu a zis lui Moise: **»Ia toiagul ... Să vorbiți stâncii«**. Să vorbească stâncii, și stâncă va da apă. Dar Moise era mânios, deoarece poporul a murmurat. El a luat toiagul și a lovit de două ori stâncă.

Și aceasta a fost greșit! A fost neascultător și deodată cuprins de mânie. Dumnezeu i-a zis atunci că nu va avea voie să intre în țară. Va trebui să rămână în pustie și să moară acolo.

De ce a primit această pedeapsă aspră? Probabil că cineva va gândi: Nu a fost o pedeapsă prea severă? Ști tu de ce a fost așa? Deoarece stânca era un tablou al lui Hristos și aceasta însemna, simbolic, că Domnul Isus a fost lovit de două ori – dar El a murit o dată, și prin aceasta lucrarea a fost înfăptuită pentru totdeauna!

Ea este suficientă pentru veșnicie! Pentru orice om, pentru fiecare care vine, pentru fiecare care vrea. Moise a lovit de două ori, și aceasta însemna simbolic că Domnul Isus ar fi trebuit să moară încă o dată. Lucrarea Lui la cruce nu ar fi fost suficientă. Prin aceasta, Moise a făcut lucrarea Domnului Isus fără valoare. Dumnezeu S-a mâniat din pricina aceasta foarte mult.

Vedem din această întâmplare că ascultarea de Dumnezeu este deosebit de importantă, chiar dacă noi nu înțelegem.

Și Dumnezeu a zis lui Moise:

„Moise, tu ai adus poporul până la Iordan, până la graniță. El are voie să treacă prin Iordan și să intre în țara făgăduită, dar tu nu vei intra în ea.”

Atunci Moise s-a rugat:

„Doamne, lasă-mă să trec, și să văd țara aceea bună de dincolo.”

Dar Domnul i-a zis:

„Destul! Nu-Mi mai vorbi de lucrul acesta.”

Să nu gândim: „Cât de aspru este Dumnezeu câteodată.” Lecția cea mai importantă din această întâmplare este următoarea: Când Dumnezeu nu împlinește o rugăciune, atunci ne dă altceva, ne dă ceva mai bun.

Mă tem că sunt credincioși care spun: *„Dumnezeu nu mi-a împlinit rugăciunea cu privire la boala gravă, sau cu privire la dezamăgirea mea, la dorința arzătoare a inimii mele. Nu a avut loc nimic. Este o enigmă pentru mine, dacă am primit în schimb ceva mai bun.”*

Dar au fost mulți care au mărturisit: *„Dumnezeu nu mi-a împlinit rugăciunea, dar mi-a dat în schimb altceva, mult mai bun!”*

Să ne reîntoarcem la Moise. *„Moise, suie-te pe vârful muntelui!”* Și Moise s-a urcat pe munte. Dumnezeu a mers cu el, și i-a zis: *„Acum vreau să-ți arăt ceva; tu nu ai voie să intri în țară, dar vei privi toată țara Canaan.”*

Apoi Dumnezeu i-a deschis ochii (Deuteronom 34, 1-4), așa că el a văzut țara de la nord la sud, și de la răsărit la apus, așa cum nici-un om nu a văzut-o, așa de frumoasă – și eu cred chiar, așa de curată și de desăvârșită, cum va fi în viitorul apropiat, când Domnul Isus va domni acolo.

Moise a primit de la Dumnezeu un cadou care nu se poate uita. A avut voie să vadă mai dinainte. Israel este la ora actuală o pustie, cu toate eforturile care se fac. Dar în viitor, în timpul Împărăției păcii a lui Hristos, va fi o splendoare. Și așa a văzut Moise țara.

Moise a murit pe acel munte înalt, și Dumnezeu l-a îngropat acolo. Ai auzit tu de vre-un om, pe care l-a îngropat Dumnezeu? Acesta este Moise. El a avut cea mai frumoasă înmormântare posibilă: a fost înmormântat de Dumnezeu. Dar ce este cel mai frumos urmează să vină.

În Noul Testament, în Evanghelia după Matei capitolul 17, citim că Domnul Isus se duce pe muntele transfigurării, un munte înalt. Cu El sunt trei ucenici ai Lui: Petru, Iacov și Ioan.

Deodată îmbrăcămintea Domnului Isus a început să lucească, iar fața Lui să strălucească ca soarele la amiază.

Domnul Isus a fost proslăvit! Slavă cerească, divină.

Apoi au apărut două persoane, care au trăit în Vechiul Testament: Moise și Ilie.

Și aceasta este lucrul deosebit. Pe acest munte din mijlocul țării, cu Domnul Isus în slavă, Moise a fost totuși în țară! Aici a fost rugăciunea lui totuși împlinită!

Aceasta este mult mai frumos, decât a merge pe străzile Ierusalimului. Să fi împreună cu Domnul Isus proslăvit pe munte – o savurare anticipată a bucuriei veșnice!

Vedem Harul lui Dumnezeu. Este un exemplu al felului cum lucrează Dumnezeu, atunci când nu împlinește o rugăciune.

2 - Ilie

În 1 Împărați 19, 2 este vorba de Ilie: **»Izabela a trimis un sol la Ilie, să-i spună: „Să mă pedepsească zeii cu toată asprimea lor, dacă mâine, la ceasul acesta, nu voi face cu viața ta ce ai făcut tu cu viața fiecăruia din ei.”«**

Ilie a omorât patru sute de preoți, preoți ai idolilor, și Izabela, împărăteasa păcătoasă, a spus: „Îți voi plăti cu vârf și îndesat!” Când a auzit Ilie aceasta, a fugit. A venit la Beer-Șeba, unde și-a lăsat pe slujitorul lui.

»El s-a dus în pustie unde, după un drum de o zi, a șezut sub un ienuper, și dorea să moară, zicând: „Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinții mei.” S-a culcat și a adormit sub un ienuper. Și iată, l-a atins un înger și i-a zis: „Scoală-te și mănâncă!” El s-a uitat, și la căpătâiul lui era o turtă coaptă pe niște pietre încălzite și un ulcior cu apă. A mâncat și a băut, apoi s-a culcat din nou. Îngerul Domnului a venit a doua oară, l-a atins, și a zis: „Scoală-te și mănâncă, fiindcă drumul pe care-l ai de făcut este prea lung pentru tine.” El s-a sculat, a mâncat și a băut; și, cu puterea pe care i-a dat-o mâncarea aceasta, a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la muntele lui Dumnezeu, Horeb.» (1 Împărați 19, 4-8).

Moise a dat poporului Legea, dar Ilie a adus poporul înapoi la Dumnezeu. A stat pe muntele Carmel, a construit un altar și a adus o jertfă: un junc. La rugăciunea lui a coborât foc din cer de la Dumnezeu și a mistuit jertfa, altarul, lemnele și apa, care fusese turnată în șanțul dimprejurul altarului. Așa a răspuns Dumnezeu la rugăciunea lui Ilie (1 Împărați 18).

Dar acum, în acest capitol, era lipsit de orice curaj. Nu îl mai interesa nimic. Era dezgustat de viață. Dezgustarea de viață înseamnă că preferi mai bine să mori. Aceasta se întâlnește la oameni, și se întâlnește și la cei credincioși.

Ilie spune: „*Doamne, ia-mă, căci vreau să mor.*”

Dar Dumnezeu spune: „*Nu!*”

Printr-un înger primește turtă coaptă, ca să se întărească. Și această turtă deosebită l-a întărit, căci cu puterea primită din această mâncare a putut merge patruzeci de zile. Apoi a primit din partea lui Dumnezeu o nouă misiune. Se întâmplă uneori să cădem de oboseală. Dar poate chiar atunci Dumnezeu are pentru noi o nouă misiune.

John Wesley a fost un predicator renumit. Când a avut treizeci și cinci de ani și era foarte slab, a zis soției lui: „*Nu mai pot, voi muri. Aici este textul pentru piatra mea funerară:*

AICI ESTE ÎNGROPAT UN OM CARE A PREDICAT FOARTE PUȚIN ÎN VIAȚA LUI, DAR DE CARE DUMNEZEU A AVUT MILĂ. ANUL TREIZECI ȘI CINCI A FOST ULTIMUL AN AL VIEȚII LUI.

Pune cuvintele acestea pe piatra mormântului meu!”

La câteva zile după aceea a început să se refacă. El a ajuns la vârsta de optzeci și cinci de ani. Și după vârsta de treizeci și cinci de ani a lucrat cel mai mult în viața lui. Până la cele mai îndepărtate țărături a binecuvântat Dumnezeu mesajul Evangheliei adus de el și cărțile sale. Este numai un exemplu. Se aseamănă puțin cu cel al lui Ilie. Dar la Ilie a fost mult mai frumos.

El a zis: „*Doamne, doresc să mor!*” Dar să-l vezi mai târziu în 2 Împărați 2 mergând împreună cu Elisei de-a lungul râului Iordan! Ce se petrece acolo?

Probabil că ști: au veni cai de foc și cară de foc din cer, iar Ilie a avut dreptul să se urce în ele. Acolo a fost luat în slavă, fără să moară! Este aceasta o împlinire a rugăciunii lui din partea lui Dumnezeu, sau nu?

O rugăciune care nu a fost împlinită. Nu a avut voie să moară, atunci când a stat sub un ienuper, Dumnezeu a spus: „*Am ceva mult mai frumos pentru tine; tu ai voie să mergi în cer, și nu ai*

nevoie nici măcar de un pat de boală, de un pat, pe care să mori, nu vei avea nici chin, nici dureri; vei intra viu în slavă!” Ce minune!

Vreau să-ți atrag atenția și să te îmbărbătez: ai încredere mare în dragostea lui Dumnezeu. Domnul este milos și îndurător, îndelung răbdător și bogat în bunătate!

Te îndoiești tu de grija lui Dumnezeu? Nu te-ndoii!

Încrede-te în continuare, chiar dacă drumul tău este greu, sau dacă treci printr-o vale întunecoasă. Psalmistul spune:

»Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici-un rău, căci Tu ești cu mine.« (Psalmul 23, 4).

Dar și atunci când nu vezi nici-o ieșire, nu mai ai nici-un sfat, El este credincios, plin de Har, plin de dragoste. Vei remarca probabil curând aceasta în viața ta.

Dacă nu vei primi pe pământ răspuns la dezamăgirile tale, tu îl vei primi dincolo. Te vei minuna de dragostea lui Dumnezeu. Vei vedea că El nu face nici-o greșală.

Probabil te gândești: viața mea este ruinată, sau, totul merge pe dos. Dacă te vei preda plin de încredere Lui, și spui Domnului: „*Nu înțeleg, dar la timpul Tău voi înțelege*”, atunci El te va face să vezi minuni.

Pentru Domnul nimic nu este imposibil!

»Ah, Doamne Dumnezeule, iată, Tu ai făcut cerurile și pământul cu puterea Ta cea mare și cu brațul Tău întins; nimic nu este de mirat din partea Ta!«

»Iată, Eu sunt Domnul, Dumnezeul oricărei făpturi. Este ceva de mirat din partea Mea?« (Ieremia 32, 17 și 27).

Citim aceasta și în cartea Genesa. Dumnezeu a promis Sarei un copil, dar vorbind omenește era imposibil, căci ea avea deja nouăzeci de ani. Îngerul spune apoi, de fapt Dumnezeu: **»Este oare ceva prea greu pentru Domnul?«** (Genesa 18, 14). Astfel s-a născut Isaac, fiul lui Avraam și al Sarei.

Poți să-ți imaginezi un lucru, pe care Dumnezeu nu l-ar putea face? Dumnezeu este Cel Atotputernic. Vedem aceasta și în istoria lui Ilie.

3 – Îndrăcitul

Mergem la un loc din Noul Testament. În Evanghelia după Luca la capitolul 8 găsim pe cineva stăpânit de demoni, de diavolul, și care a fost vindecat de Domnul Isus.

Înainte de a avea loc vindecarea au loc patru rugăciuni:

- Vedem în Evanghelia după Luca capitolul 8 versetul 28 că duhul necurat, când a văzut pe Domnul Isus, a căzut înaintea Lui și a zis cu voce tare: **»Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt? Te rog să nu mă chinui.«** Aceasta a fost rugăciunea unui duh necurat. Și Domnul Isus a ascultat-o, a împlinit-o! În viitor, diavolul și demonii lui vor fi chinuți în iazul de foc. Dar Domnul Isus nu o face încă aici: **»Căci Isus poruncise duhului necurat să iasă din omul acela«** (versetul 29).

- După aceea, în versetul 31, este vorba de un număr mare de duhuri rele: **»Și dracii rugau stăruitor pe Isus să nu le poruncească să se ducă în Adânc.«** În curând diavolul va fi aruncat în Adânc. Dar acești demoni nu doreau încă. Ba, mai mult: nu era încă timpul lui Dumnezeu pentru aceasta.

- În versetul 32 găsim cea de-a treia rugăciune: **»Acolo pe munte, era o turmă mare de porci, care pășteau. Și dracii au rugat pe Isus, să le dea voie să intre în ei. El le-a dat voie.«**

Ciudad!

- În acest capitol mai este o rugăciune, care este ascultată, și care nu a fost o rugăciune bună. În versetul 37 citim: **»Tot norodul din ținutul Gherghesenilor a rugat pe Isus să plece de la ei, pentru că îi apucase o mare frică.«**

Este o rugăciune îngrozitoare, când te rogi: „Doamne Isuse, pleacă de la mine!” Și totuși: **»Isus S-a suit într-o corabie, și S-a întors.«** El a plecat!

Citim apoi despre rugăciunea omului care a fost vindecat. O rugăciune care nu a fost ascultată. Și de aceasta vrem să ne ocupăm. În versetul 35 se spune: **»Oamenii au ieșit să vadă cele întâmplute. Au venit la Isus, și au găsit pe omul din care ieșiseră dracii, șezând la picioarele lui Isus, îmbrăcat, și în toate mințile; și i-a apucat frica.«** În versetul 38: **»Omul, din care ieșiseră dracii, Îl ruga să-i dea voie să rămână cu El.«**

Întreb: A fost aceasta o rugăciune bună, sau nu? El dorea cu plăcere să fie cu Domnul Isus. „Doamne Isuse, am fost vindecat de Tine. Tu ești Făcătorul meu de bine. Tu ești Fiul lui Dumnezeu. Sunt foarte recunoscător, am voie să rămân acum cu Tine?”

»Dar Isus l-a trimis acasă, și i-a zis: „Întoarce-te acasă, și povestește tot ce ți-a făcut Dumnezeu.” El a plecat, și a vestit prin toată cetatea tot ce-i făcuse Isus.« (versetele 38b, 39).

Părea o purtare aspră din partea Domnului Isus, faptul că a refuzat omului rugăciunea de a rămâne cu El, și l-a trimis la locul de unde venise. El locuia acolo. Acolo trebuia să spună oamenilor, că a fost vindecat.

Cu toate că părea să fie o dezamăgire pentru acest om, el a făcut totuși așa cum i s-a spus. Totdeauna să fi ascultător!

Ști tu care a fost rezultatul? Prin predica acestui om, mulți oameni s-au întors la Domnul. Se vede din versetul 40: **»La întoarcere, Isus a fost primit cu bucurie de mulțime, căci toți Îl așteptau.«**

Vedem Harul lui Dumnezeu. Omul vindecat a predicat acolo, și când Domnul Isus S-a reîntors după un timp, oamenii, care odinioară au zis „Pleacă!”, stăteau cu brațele deschise ca să-L primească.

Domnul Isus lucrează cu fiecare în mod diferit, dar acest om va vedea odată ce plată mare va primi, pentru că a fost ascultător. Căile lui Dumnezeu nu sunt totdeauna de înțeles aici, dar le vom înțelege mai târziu.

4 – Maria și Marta

Până acum am văzut trei cazuri referitoare la tema noastră: despre Moise, despre Ilie și despre îndrăcit. În continuare găsim în Evanghelia după Ioan în capitolul 11 istorisirea despre Marta, Maria și Lazăr.

Citim în versetul 1: **»Un oarecare Lazăr din Betania, satul Mariei și al Martei, sora ei, era bolnav.«** Și în versetul 3: **»Surorile au trimis la Isus să-i spună: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești, este bolnav.«**

S-a dus Domnul Isus acolo, ca să-l vindece? Nu, nu se spune aceasta.

»Dar Isus, când a auzit vestea aceasta, a zis: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea.” Și Isus iubea pe Marta, și pe sora ei, și pe Lazăr. Deci, când a auzit că Lazăr este bolnav, a mai zăbovit două zile în locul în care era.« (versetele 4 – 6).

El nu a venit! El nu a împlinit rugăciunea. O chestiune foarte serioasă! Cineva este gata să moară, și Domnul Isus nu face nimic pentru a-l salva. El este Cel puternic. Putea spune: „Du-te acasă, în clipa aceasta se va însănătoși!” Aceasta a făcut-o Domnul Isus de mai multe ori. Aici n-o face. De ce n-o face?

Domnul Isus spune: **»Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu.«** Nu știu cum a gândit Marta și Maria în privința aceasta, atunci când au primit acest mesaj.

Domnul Isus a mai așteptat patru zile: a rămas două zile în acel loc, și două zile a fost pe drum. Între timp Lazăr murise și era de patru zile în mormânt.

Când Domnul Isus a venit acolo, și au trebuit să dea piatra la o parte, Marta a spus: »**Doamne, miroase greu**« (versetul 39). Începuse să putrezească.

Domnul Isus este învierea și viața (versetul 25).

El înviase deja o fetiță de doisprezece ani (Marcu 5, 22-24 și 35-43), și pe un tânăr (Luca 7, 11-17). Fetița tocmai murise. Pe tânăr îl duceau la mormânt. Domnul a atins racla, spunând: »**Tinerelule, scoală-te, îți spun!**« Dar aici este vorba de un om matur, care de patru zile stătea în mormânt.

Da, apoi vine Domnul Isus la mormânt și strigă cu voce tare: »**Lazăre, vino afară!**« El a venit imediat afară, cu mâinile și picioarele legate cu fâșii de pânză și cu fața înfășurată cu un ștergar (versetele 43-44).

Acum se pune o întrebare. De ce a strigat Domnul Isus: »**Lazăre, vino afară!**«? De ce l-a chemat pe nume?

Iată răspunsul:

În primul rând, cine știe cât de curând va striga Domnul Isus: „*Vino afară!*”, și atunci toți morții vor învia. Așa de puternic este El!

În acest caz numai Lazăr trebuia înviat. De aceea a zis: »**Lazăre, vino afară!**«

Vedem aici o scânteie a atotputerniciei Fiului lui Dumnezeu. Ce Mântuitor puternic! Morții vor auzi vocea Fiului lui Dumnezeu și vor trăi (vezi Ioan 5). Dar aici este numai Lazăr.

Acum îți dai seama de ce Domnul Isus nu a spus imediat, așa cum a făcut-o în repetate rânduri: „*Du-te acasă, el este sănătos!*”

Minunea este acum mult mai mare. Slava, maestatea Fiului lui Dumnezeu a strălucit aici. Dacă nu ar fi avut loc, atunci ei nu ar fi văzut niciodată mărimea Domnului Isus. Și nici noi.

5 – Domnul Isus

În Evanghelia după Matei ne este prezentat Domnul Isus în rugăciune în grădina Ghetsimani.

»**Apoi a mers puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ, și S-a rugat, zicând: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuș nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.”**« (Matei 26, 39).

Versetul 42: »**S-a depărtat a doua oară, și S-a rugat zicând: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de la Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-Se voia Ta!”**«

Aceasta este dovada că Tatăl a spus deja „Nu!”. Tatăl a răspuns la prima rugăciune cu „Nu!”. De aceea acest »**Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de la Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-Se voia Ta!**«

Domnul Isus S-a rugat de trei ori, și de fiecare dată a zis »**Facă-Se voia Ta!**«

Și aceasta este o lecție pentru noi. Dacă nu suntem siguri că este o rugăciune după voia lui Dumnezeu, atunci trebuie să adăugăm la rugăciunea noastră „*Facă-Se voia Ta!*”.

Dar imaginează-ți: Domnul Isus este Fiul Preaiubit al Dumnezeului Atotputernic. Ce trebuie să fi fost pentru Tatăl, că El S-a plecat acolo în țărână, că sudoarea Lui a devenit ca niște picături mari de sânge! Aceasta a avut loc în noaptea înainte de a muri. Nu erau încă suferințele pentru păcatele noastre, dar El a văzut ce va trebui să sufere în cele trei ore de întuneric. Aceasta L-a umplut de groază.

El era Dumnezeu, și știa tot ce va veni asupra Lui, - dar aceste simțăminte le-a avut ca Om în sufletul Lui curat. El, Omul Isus Hristos, a spus: »**Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!**«

Dar dacă Domnul Isus nu ar fi murit, atunci cerul ar fi rămas gol, Casa Tatălui ar fi goală. Atunci ar fi trebuit ca noi să fim veșnic în iad.

Rugăciunea Lui nu a fost împlinită. Tatăl a spus „*Nu! Fiul Meu, este imposibil!*”

După aceea a mers la cruce, a strigat și nu a primit nici-un răspuns (Matei 27, 45-46). La sfârșitul celor trei ore de întuneric a strigat: **»Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?«**

Întuneric. Nici-un răspuns.

El a mers la moarte. În moartea păcătosului. Aceasta a fost cel mai mișcător în suferințele Domnului Isus Hristos. El, Cel fără pată, Cel desăvârșit, n-a primit nici-un răspuns.

Nu a fost ascultat. O rugăciune care nu a fost împlinită!

Dar ce este minunat în aceasta? Că prin suferințele și moartea Sa o mulțime nenumărată va fi în slavă!

Vedem că atunci când Dumnezeu nu împlinește o rugăciune, urmează lucruri mult mai minunate.

În Psalmul 22, unde Domnul strigă în versetul 1: **»Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?«**, se spune în versetul 24: **»Îl ascultă când strigă către El«**.

Domnul S-a rugat: **»Scapă-Mă din gura leului! Da, Tu m-ai scos din coarnele bivolului«** (versetul 21) – L-a izbăvit de puterea diavolului.

Apoi spune: **»Tu M-ai scos«** - „Tu m-ai ascultat” L-a ascultat Dumnezeu?

Da. Când L-a ascultat Dumnezeu? Când a fost pe cruce? Nu, acolo nu L-a ascultat, ci în prima zi a săptămânii noi. Dimineața învierii a fost răspunsul lui Dumnezeu.

Și ce urmează apoi? **»Voi vesti Numele Tău fraților Mei, și Te voi lăuda în mijlocul Adunării«** (versetul 22).

Domnul Isus are o Adunare: toți creștinii adevărați, toți credincioșii, începând cu ziua de Rusalii, cei care au murit și cei care trăiesc acum pe pământ. Nu este important cărei biserici sau grupări aparțin ei. Este vorba de copiii lui Dumnezeu.

Ei sunt salvați și ei sunt frații Lui. Frați și surori ai Domnului Isus. Aceasta o spune El Însuși în Evrei 2, 11. Noi nu Îl numim fratele nostru, dar El nu se rușinează să ne numească frații Lui. Cum este posibil așa ceva? Deoarece Dumnezeu nu a împlinit rugăciunea Lui!

Aceasta este o taină a mântuirii. În veșnicie vom înțelege mai mult această taină. Acum nu o putem pricepe. Vedem însă aici ceva din gândurile lui Dumnezeu, din înțelepciunea lui Dumnezeu, și din Harul și dragostea lui Dumnezeu, pe cheltuiala propriului Său Fiu.

Inima Tatălui S-a rupt, atunci când a văzut pe Fiul Său suferind. Dar Dumnezeu, care este dragoste, a iubit așa de mult lumea, că a dat pe Singurul Lui Fiu pentru ea.

Încă o dată, să primim cu toții această ofertă a Harului și să spunem astăzi „*Mulțumesc, Doamne!*”.

Acesta a fost al cincelea exemplu al unei rugăciuni neîmplinite. Ce minune! Mai urmează una: a apostolului Pavel.

6 – Pavel

Citim în 2 Corinteni 12 că Pavel a fost răpit în Paradis, a fost în al treilea cer și a auzit cuvinte care nu se pot spune, și care nu sunt permise unui om să vorbească despre ele. Apoi urmează o rugăciune:

»Și ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă palmuiască, și să mă împiedice să mă îngâmf.

De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.« (versetele 7 – 9).

Deci Dumnezeu a dat lui Pavel, slujitorului Său, celui mai mare predicator al Evangheliei, un țepuș în carnea sa. Ce a fost acesta? Nu știm. A fost probabil o boală, sau ceva care l-a împiedicat

foarte mult. Nu ni se spune ce a fost. Dar el s-a rugat Domnului Isus. Și aceasta putem s-o facem și noi. Ca și copii ai lui Dumnezeu, avem privilegiul mare să ne rugăm lui Dumnezeu, ca Tată al nostru, așa cum găsim de exemplu în Efeseni 2, 18 și Filipeni 4, 6.

El s-a rugat: „*Doamne Isuse, vrei să-mi iei țepușul din carne?*” După aceea s-a mai rugat o dată, și apoi încă o dată, de trei ori.

De câte ori s-a rugat Moise? Dumnezeu îi spune: „*Încetează să te mai rogi!*” De câte ori s-a rugat Pavel? De trei ori. De ce?

Eu cred, pentru că între Moise și Pavel este Domnul Isus. Domnul Isus S-a rugat de trei ori în Ghetsimani. Putem presupune, că Pavel a învățat de la El.

Domnul a zis: „*Țepușul rămâne în carne*”. Dar apoi a venit răspunsul: „*Tu vei primi Harul meu. Te voi întări prin Harul Meu. Puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.*”

De aceea spune Pavel: „*Deoarece puterea lui Hristos locuiește în mine, pot să mă laud cu slăbiciunile mele.*”

Pavel a primit în viața sa, prin Harul lui Hristos, o putere deosebită, și aceasta a fost mult mai minunată decât lipsurile pe care le avea.

Da, când un copil al lui Dumnezeu este încercat, și spune lui Dumnezeu: „*Nu pricep, dar vreau să fiu liniștit. Nu vreau să Te acuz. Vreau să cred în dragostea Ta*”, atunci aceasta are o valoare deosebită pentru Dumnezeu. Este o mare bucurie pentru El.

Un tată a dat fiului său un pachet foarte greu, pentru puterile copilului. Cineva a văzut pe copil fugând și a zis:

- „*Băiete, pachetul este mult prea greu pentru tine!*”

- „*Nicidecum!*”

- „*De ce, nu?*”

- „*Pentru că mi l-a dat tatăl meu. Tatăl meu știe foarte bine cât pot să duc!*”

Viața este uneori plină de enigme și de greutate, dar Tatăl aude toate rugăciunile noastre. Foarte des ne împlinește rugăciunile. Dar dacă nu o face, să nu descurajăm, să ne încredem în El. Căci El este credincios. El este plin de Har și de dragoste. Putem afla aceasta în viața noastră zilnică, practică.

Să ne încredem orbește în El, pe ultima porțiune a vieții noastre de pelerin. Domnul Isus va veni în curând. Când vom fi la El, toate întrebările își vor primi răspunsul, Îi vom mulțumi veșnic și Îl vom adora.